

Ministerium ikke kan lide, ud over disse enkelte Punkter. Forøvrigt vil jeg sige, at jeg har helt igjennem, som et enkelt Medlem af Sæten, i alle Spørgsmaal af mindre fremtrædende Betydning fulgt Flertallet i Udvalget, idet jeg har indskrænket min Særstilling til nogle ganske enkelte Punkter. Jeg har ikke gjort det med den Anerkjendelse, at jeg betragter den Finanslov, som derved fremkommer, som bindende for mig, for min Overveelse i Fremtiden, hvis jeg senere skal overveie en Finanslov igjen; men for at skaane Thinget for flere særlige Diskussioner, end under de nuværende Forhold er nødvendigt. Der vil blive mangfoldige Ting, som komme efter Udvalgets Flertals Forslag; der vil blive mange provisoriske Binduer, som man har sagt, og den nye Finanslov vil blive uhyre meget rigeligere, end da vi sidst vedtog en lovlig, ordinær Finanslov. Det kan ikke særlig genere mit Standpunkt, da jeg ønsker at give en Finanslov til et grundlovsstro og ikke et provisorisk Ministerium. Det vilde i høj Grad genere mig at give til et provisorisk Ministerium en Finanslov med mange provisoriske Binduer i. Jeg har foreløbig kun stillet 10 Endringsforslag og taget disse enkelte Forbehold; naar man i Øvrigt tror, at disse 10 Endringsforslag alle sigte til at forstyrre Flertallets Forlig med Ministeriet Estrup, da er det en ren Misforstaaelse. Der er intet af dem, som i mindste Maade forstyrer et saadant Forlig; men der er ganske vist adskillige af dem, som sigte bestemt paa provisoriske Forhold. Jeg vil saaledes sige, at det Endringsforslag, der foreligger til Ribebanen, og det tilsvarende til Gjedserbanen under § 26, de to have slet ikke med det Spørgsmaal at gjøre. Heller ikke kan det siges om Forslaget til § 4 om Hartkornskatterne og til § 26 om Landerupgaard og ligeledes Forslag under Nummer 180 paa Kultusministeriets Budget, at de have Noget med det Spørgsmaal at gjøre. Det er blot tre Spørgsmaal, som rent saglig kunne taale at drøftes. Saa er der de 4 andre, som angaa det Spørgsmaal, om man vil anerkjende, hvad Ministeriet ved den i Finansudvalget liggende provisoriske Lov har gjort, nemlig ikke blot at tage Folkethingets store Bevillinger i Fjor, som aabenbart ere givne i den Hensigt, at Ministeriet skulde gaa, og et andet Ministerium skulde have denne rigelige Finanslov; men saa provisorisk at tage 8—9 Millioner mere, end der var givet; det angaar Spørgsmaalet, om man vil godkjende denne antikonstitutionelle Fremgangsmaade af Ministeriet og atter bevilge Ministeriet det Samme efter dets Provisorier og derved godkjende en saadan

Fremførd. Jeg skal ikke opholde mig nærmere ved det, jeg skal komme til dets Karakteristik ved de enkelte Forslag; men disse fire Forslag kunne ikke forstyrre Forliget. Saa er der kun et Talspørgsmaal om Kasseeholdningen. Heller ikke det skulde jeg kunne forstyrre Forliget. Den Sum, der er Tale om Ministeriet skulde udrede, er jo forholdsvis lille, naar den bliver fordelt paa alle Provisorierne. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Men med Hensyn til det Spørgsmaal, her foreligger, kan jeg ikke gaa saa let hen over det, som det ærede Medlem gjorde. Det ærede Medlem for Ribe-banens 4de Valgtreds (Scharling) sagde, at vi maa jo hufte paa, at det var en Bane, der havde været forelagt Rigsdagen, men Folkethinget havde ikke gjort Loven færdig. Det var altsaa en Sag, som Ministeriet derfor har særlig Grund til selv at gjøre færdig. Om det nu er en særlig Grund for os til at hde en Bevilling til denne Færdiggjørelse fra Ministeriets egen Haand, skal jeg henvi- lse til Folkethinget. Men saadanne Grunde anføres mod mit Endringsforslag, at, da Folkethinget ikke er blevet færdigt med at behandle Lovforslaget, maa Ministeriet gjøre det paa egen Haand. Jeg kan ikke begribe, hvorledes det, at Folkethinget ikke er blevet færdigt, kunde berettigede til at gjøre det ved foreløbig Lov ligesaa lidt som paa denne Maade. Jeg kunde forstaa, at da Ministeren ikke kunde faae Folkethinget til at gjøre det færdigt, medens han antog, at det var nødvendigt i Statens Interesse — men saaledes er Meningen aabenbart ikke — at han da sagde: Jeg kan ikke forsvare at blive i mit Embede, da jeg ikke kan faae denne Sag gennemført, en Anden maa tage Ansvar for den Standsning, indtil Rigsdagen tager fat paany. Men det er ikke længere Folkethingets Tankegang; der hedder det blot, at naar Ministeriet ikke kan faae sin Villie i Folkethinget, og Noget skal dog gjøres, saa maa det gjøre det ved foreløbig Lov eller paa anden ravgal Maade. Derffiges dernæst imod mit Forslag fra den ærede Ordfører, at det gaar ud paa at standse Ribebanens Drift. Det er ikke Tilfældet, det maa være set feil. Havde jeg sigtet paa at forhindre faktisk Post- og Sernbanetrafiken paa den Banestump, da havde jeg foreslaaet Indtægterne nedsatte, og Driftsudgifterne nedsatte med de for denne Stumpbane kalkulerede Beløb og samtidig foreslaaet negtet de Beløb, som ere forlangte til Postbefordring ad denne Bane, men det har jeg ikke gjort. Jeg har kun indskrænket mig til at foreslaa, at Thinget negtede Anerkjendelsen af en Bevilling paa 40,000 Kr. til en Ud-